

PERSONLIGT | Lasse Mattila

- ▶ **Namn:** Lasse Ilmari Mattila.
- ▶ **Ålder:** 27.
- ▶ **Civilstånd:** Ensamstående.
- ▶ **Äter:** Vegetariskt.
- ▶ **Dricker:** Vatten och alkoholfri cider.
- ▶ **Lyssnar på:** Afzelius, Wiehe och många fler som skriver meningsfulla texter. Elvis och Michael Jackson.
- ▶ **Ser på tv:** Väldigt lite.
- ▶ **Senaste bok:** "Alkemisten" av Paolo Coelho.
- ▶ **Senaste film:** "Bowling for Columbine" på Bio Regina.

PRO-are i Uddevalla Folkets hus, blev en kick.

– "Kan jag bara nå fram till en enda människa i publiken är jag nöjd", tänkte jag. Gissa om jag blev glad när en kvinna – jag minns att hon hette Doris och var från Stenungsund – kom fram till mig efteråt och ville ha texterna!

Sedan dess har Lasse fortsatt använda musiken som ett medel att nå fram med sitt budskap till andra människor. Han har spelat in en skiva och han uppträder då och då, nu i höst bland annat vid ett musikcafé på Campus i Östersund.

– Jag tycker att jag har en skyldighet att dela med mig av vad jag har varit med om. Att hjälpa andra att komma till samma insikter som jag har gjort, utan att behöva göra samma långa och smärtsamma resa.

Lasse hoppas också kunna använda sin personliga erfarenhet för att stötta och hjälpa andra i sitt blivande yrke som socionom. Beslutet att välja den utbildningen sammanföll med anbudet från ÖFK för tre år sedan.

– Östersund kunde erbjuda en bra kombination av fotboll och studier, och jag har trivts mycket bra här uppe, säger Lasse.

Nu återstår bara det sista året av utbildningen, mest uppsatsskrivande som går att klara av på distans. Därför är Lasse öppen för att röra på sig när kontraktet med ÖFK går ut till nyår.

Anbud saknas inte.

– Visst kan det kännas lockande att spela på högre nivåer, men inte till vilket pris som helst. Livet utanför fotbollen måste också fungera.

Efter avslutad utbildning siktar han på att arbeta med barn och ungdomar, gärna inom idrottsrörelsen.

– Genom idrotten når man många, samtidigt som man förhoppningsvis kan göra en del för att förändra en av de mest patriarkala och konservativa miljöer som går att uppbbringa.

– Inom idrotten i dag handlar det mesta om fysik, taktik och teknik. Väldigt lite om det mentala och inget alls om känslor, säger Lasse som nyss gått en utbildning för killgruppsledare i Mannums och ungdomsmottagningens regi.

Han tänker ta med sig en del lärdomar därifrån till fotbollsplanen.

Som mamma till två fotbollspojkar vill man verkligen önska honom lycka till.

Åsa Eriksson Ahnfelt

le jag bli fotbollsproffs. Både-och vore väl för mycket begärt.

Drömmen om en frisk och nykter mamma var död sedan några år tillbaka, men dröm nummer två var nu alltså på väg att slå in. Lasse for till Ljungskile för att provspela, med kläder för en vecka i sportbagen. Provspelet gick bra, och brorsan fick skicka över resten av grejerna.

– Det gick bra i fotbollen under det första året. Allt flöt på, jag blev lokalkändis på orten och har väl aldrig haft så mycket kompisar som då.

Men år två i Ljungskile blev Lasse skadad. Han var borta från fotbollen i en hel säsong, och hela den värld som han byggt upp kring sitt idrottande raserades.

– Nu kom mycket av det gam-

la tillbaks. Jag var tvungen att ta itu med allt det jag hade i bagaget. Det blev en tid av mycket grubblande. Jag funderade över existentiella frågor, över mening- en med livet, och ibland kändes det som jag helt enkelt inte ville vara med längre.

Via en tränare fick Lasse kontakt med en man som skulle hjälpa honom med hans fysiska skada. Men denne man kom också att bli Lasses mentor, en sorts själs- lig far. Han hade själv gjort en lång resa och bland annat varit missbrukare innan han hamnade i sitt nuvarande människovårdande yrke. Lasse har fortfarande kontakt med honom.

– Han var den första någonsin som jag pratade med om känslor. Och det öppnade en helt ny värld för mig.

Skadorna började läka, utanpå och inuti. Lasse återupptog fotbollen – och upptäckte att han blivit en bättre spelare.

– Innan hade jag en sådan prestationsångest. Det hände att jag spydde före viktiga matcher. Nu var jag inte så beroende av resultatet längre, för jag visste att rollen som fotbollsspelare bara var en roll. Och att det är människan bakom rollerna som räknas.

Säsongen efter skadan blev Lasses bästa dittills, och Ljungskile gick upp i Allsvenskan. Men Lasse ville se utanför tryggheten i Ljungskile för att förbereda sig för högre nivåer, och nappade på ett erbjudande från norska Sarpsborg.

– Men jag hade svårt att släppa kontakten med min gamla klubb

och levde inte upp till Sarpsborgs förväntningar. Jag var inte den frälsare de hade hoppats på, säger Lasse.

Han blev kvar ett halvår och bröt sedan kontraktet för att flytta tillbaka till Ljungskile.

Fotbollsmässigt var Norgevis- telsen ett misslyckande, men mänskligt en succé.

– Nu hade jag insett på allvar att det finns andra saker i livet än fotboll.

– En dag satte jag mig ner och ritade upp min livsplan på ett vitt papper. Så skrev jag in alla händelser i mitt liv som haft avgörande påverkan på mig. Det hjälpte mig att bearbeta det jag varit med om och förstå hur jag blivit den jag var.

Lasse kom fram till att han ville återuppta den utbildning som

han avbröt när han lämnade gymnasiet i Helsingfors. Han började på Ljungskile folkhögskola.

– Folkhögskolan erbjöd rätt miljö för mig. Där samlades människor från hela Sverige som inte hade en aning om vem jag var.

Kurskamraterna såg människan Lasse och inte bara den populära fotbollsspelaren som till och med fått en gata uppkallad efter sig i Ljungskile.

På folkhögskolan kom också musiken in i hans liv.

– Plötsligt visste jag bara att jag måste lära mig spela gitarr. Jag började med att sjunga andras texter, men så småningom stötade mina vänner mig att börja skriva egna.

Första offentliga framträdandet med egna låtar, för ett gäng